

นัดพบ 'ความหวัง' ที่พิพิธภัณฑ์รวงเดว

แขกของ (채기성) เขียน
พัชรางศ์ เปล
Jung Na Hye ภาพ

7 เรื่องราว 7 ความหวัง และผลงานศิลปะเพียงชิ้นเดียว
ที่รังสรรค์ขึ้นเพื่อพวกเขาโดยเฉพาะ!

부암동 랑데부 미술관

นัดพบ 'ความหวัง' ที่พิพิธภัณฑ์รวงเดว

แขกของ เขียน
พัชรางส์ แพล

glow เพล้งประกายด้วยการอ่าน

คำนำสำนักพิมพ์

'รองเงว (Rendez-vous)' เป็นคำในภาษาฝรั่งเศส แปลว่าการนัดพบ การนัดหมาย ทว่านอกจาก 'พิพิธภัณฑ์ศิลปะรองเงว' จะเป็นพื้นที่ที่ผู้คนได้มาพบปะกับงานศิลปะ พบปะกับคนอื่น ๆ แล้ว มันยังเป็นพื้นที่พิเศษที่อาจจะพาให้เราได้มาพบปะกับ 'ความหวัง' ในชีวิต แล้วจะเป็นอย่างไรหากเรื่องราวชีวิตคุณกลายเป็นผลงานศิลปะที่มอบความหวังและความกล้าหาญให้กับคนอื่น ๆ ได้

'ยุนโฮซู' ตัวเอกในเล่มนี้พยายามไล่ตามความฝันในการเป็นผู้ประกาศมาหลายปี แต่ก็ต้องผิดหวังซ้ำๆ จนกระทั่งได้รับโอกาสให้เข้ามาทำงานที่พิพิธภัณฑ์ศิลปะแห่งนี้ค่ะ เขาพบว่าวิธีการสร้างสรรค์ชิ้นงานศิลปะของที่นี่มีความพิเศษมาก เพราะที่นี่เปิดโอกาสให้ผู้เข้าชมส่งเรื่องราวของตัวเองเข้ามา หากได้รับคัดเลือก ศิลปินก็จะสร้างและจัดแสดงผลงานศิลปะที่มีเพียงหนึ่งชิ้นนั้นให้งานศิลปะเหล่านั้นนอกจากจะช่วยปลอบโยนและให้กำลังใจเจ้าของเรื่องราวแล้ว มันยังมอบความหวังให้กับผู้เข้าชมคนอื่นๆ อีกด้วย และนั่นทำให้ยุนโฮซูอยากรู้ว่าใครคือศิลปินผู้สร้างชิ้นงานเหล่านั้น แต่เพื่อนร่วมงานของเขากลับพยายามปิดบังตัวตนของศิลปินไว้เป็นความลับ!

จะมีเรื่องราวแบบไหนบ้างที่ถูกนำมาสร้างเป็นผลงานศิลปะ และศิลปินผู้อยู่เบื้องหลังชิ้นงานเหล่านั้นเป็นใคร มาหาคำตอบไปพร้อมๆ กับยุนโฮซูด้วยกันนะคะ

บทที่ 1

ณ ย่านบูธัม

แสงแดดอ่อนยามเช้าที่เปี่ยมไปด้วยความหวังสัมผัสทุกอณูในร่างกาย ทว่าใบหน้าของโฮซูกกลับไร้เรี่ยวแรงและสีสันท เขาหยุดพักหายใจแล้วเดินอย่างอ่อนแรงขึ้นไปตามถนนที่เป็นเนินใกล้ศูนย์บริการประชาชน ย่านบูธัม

ทันใดนั้นเขาพลันอุกคึดในใจว่าทำไมตอนนี้ถึงต้องขึ้นมาที่นี่ นั่นเป็นเพราะข้างล่างโน้นไม่มีที่สำหรับตนอีกต่อไปแล้ว โฮซูกเฝ้ามองตัวเองพลางมองลงไปตามทางที่เดินขึ้นมา ทางลงเนินสายนี้เหมือนเส้นทางชีวิตของเขา รู้สึกราวกับเวลาหกปีที่ผ่านมาช่างไร้ความหมาย เมื่อเวลาผ่านไปเขาก็ตกอยู่ในสภาพหมดไฟแห่งฝัน มันเป็นความรู้สึกจากอดีตที่เย็นลงจนแห้งเหือดเหมือนใจที่เย็นชืดจนยากจะต้มให้เดือดได้อีกครั้ง อีกทั้งยังเลือนรางจนสงสัยว่ามันเคยมีอยู่จริงแบบนั้นเมื่อไรกัน หากย้อนกลับไปที่คิดถึงช่วงเวลาหกปีที่พยายามอย่างหนักเพื่อเป็นผู้ประกาศข่าว เขาก็รู้สึกเหมือนตัวเองจากมาโดยทิ้งไฟแห่งฝันไว้บนดาวดวงอื่น

โฮซูกละทิ้งหัวใจที่เฉยเมยต่อทุกสิ่งไว้เบื้องหลังแล้วก้าวเดินต่อไป เมื่อคิดว่าจะต้องเดินขึ้นเนินโดยหยุดพักหายใจเป็นระยะจากป้ายรถประจำทางทุกวัน เขาก็รู้สึกเสียใจจนคิดว่าไม่น่าเริ่มทำงานนี้เลยพลาง

หันกลับไปมองด้านหลังอีกครั้งพร้อมถอนหายใจ สถานที่ที่เขาควรอยู่คือ
สถานีกระจายเสียงใจกลางเมือง หมู่บ้านบนภูเขาแห่งนี้ไม่ใช่สถานที่
สำหรับเขาเลย

หลังเดินผ่านสามแยกหน้าประตูซังอี* แล้วเดินไปตามถนน
เบ็กซอกดง โฮซูกิดูป้ายให้แน่ใจอีกครั้งก่อนจะเข้าไปในซอยแล้วเลี้ยว
อีกหลายครั้ง ในที่สุดก็พบป้ายเล็กๆ แขว่นอยู่ใต้กำแพงสีอิฐ

พิพิธภัณฑ์ศิลปะร่องเดอ

โชคดีที่ไม่สาย มาถึงตรงเวลาพอดี โฮซูกิถอนลมหายใจออกมายาวๆ
แล้วมองการแกว่งไกวเบาๆ ไปตามสายลมของกิ่งก้านต้นไม้ที่ยาว

* ประตูซังอี คือหนึ่งในประตูเล็กสี่แห่งของอันยางซึ่งเป็นเมืองหลวงของโซซอน ตั้งอยู่ทางทิศตะวันตกเฉียงเหนือ

เหนือกำแพงพลางนึกในใจว่าเป็นเหมือนการมาท่องเที่ยวมากกว่ามาทำงานเสียอีก เขาก้าวเท้าไม่ออกจึงเงยหน้าขึ้นมองป้ายพิพิธภัณฑศิลป์ด้วยหัวใจที่ห่อเหี่ยวอยู่พักหนึ่ง

หลังจากสอบตกซ้ำแล้วซ้ำเล่า โยชูกิสมัครงานในตำแหน่งผู้ประกาศขายประจำมูลนิธิเพื่อสังคมแห่งหนึ่งด้วยความรู้สึกสิ้นหวัง เขาผ่านมาได้จนถึงการสัมภาษณ์ในรอบที่สอง แต่ผลคือสอบไม่ผ่าน แม้ว่าจะไม่ได้คาดหวังอะไรเป็นพิเศษเพราะมันไม่ใช่สถานที่ที่ถูกใจเขาตั้งแต่แรก แต่โยชูกิยังรอคอยผลสัมภาษณ์ด้วยหัวใจเปี่ยมหวัง ทว่าสุดท้ายก็ต้องล้มเหลว หลังการประกาศผลสัมภาษณ์ผ่านไปไม่กี่วันทางมูลนิธิก็ติดต่อเขามา มันเป็นตอนที่โยชูกำลังเดินเตร็ดเตร่ไปตามละแวกบ้านอันทรุดโทรมด้วยความรู้สึกท้อแท้ราวกับไม่มีที่หนในโลกยอมรับเขา

มูลนิธิไม่ได้ติดต่อมาเรื่องตำแหน่งผู้ประกาศขายที่เขาสมัครไป แต่ติดต่อมาสอบถามว่าสนใจทำงานในตำแหน่งเจ้าหน้าที่ฝ่ายบริหารในพิพิธภัณฑศิลป์ของมูลนิธิหรือไม่ โยชูงงงว่าเกิดเรื่องแบบนี้ขึ้นได้อย่างไร แต่ก็ไม่มีเวลาให้คิด หัวใจที่สิ้นหวังทำให้โยชูปฏิญาณกับตัวเองว่า 'จะทำไม่ว่างานอะไรก็ทำได้' ก่อนจะวางสายไป

แม้เขาจะตอบไปเช่นนั้น และในที่สุดก็ได้งานทำ แต่แทนที่จะดีใจ โยชูกลับอึดอัดใจและงงจน ถึงไฟแห่งฝันจะมอดดับลงไปแล้ว ทว่าเขาก็คิดว่ามันไม่ยุติธรรมที่ตนต้องละทิ้งความฝันในการเป็นผู้ประกาศมาตลอดหกปีไป และเหนือสิ่งอื่นใดเขาไม่รู้เรื่องศิลปะเลยแม้แต่น้อย ดังนั้นต่อให้ผ่านขั้นตอนการจ้างงานมาถึงเช้าวันแรกของการทำงานได้ เขาก็ยังไม่หลุดพ้นจากความคิดที่ว่ามันเป็นการเริ่มต้นที่ไม่เหมาะกับตนเองเอาเสียเลย กระทั่งเดินทางมาถึงพิพิธภัณฑศิลป์แล้ว ความคิดนั้นก็ยังเปลี่ยนแปลงไป

*

เมื่อเดินเข้ามาในพิพิธภัณฑ์ศิลปะ โฮซูกิเห็นต้นไม้และดอกไม้หลายต้นเรียงรายอยู่ในสวนขนาดย่อมที่ไม่กว้างเท่าไรนัก ถัดไปมีอาคารขนาดเล็กสองหลังที่มีลักษณะเป็นรูปตัว 'L' ด้านขวามือเป็นอาคารชั้นเดียวฉาบด้วยดินเผาสีเบจ ส่วนฝั่งตรงข้ามเป็นอาคารคอนกรีตสีเทาอ่อนขนาดใหญ่กว่าและมีหลังคาทรงจั่ว

พอเปิดประตูอาคารด้านขวาเข้าไป เขาก็พบกับเคาน์เตอร์ต้อนรับอยู่ภายในพื้นที่ซึ่งคับแคบเกินกว่าจะเรียกว่าลิโอบบี้ได้ มันเป็นสถานที่ที่เงียบสงบมาก ไม่มีผู้คนผ่านไปมา โฮซูกิก้าวเดินอย่างเชื่องช้าเข้าไปเพื่อดูหนังสือศิลปะ แคตตาล็อก และอุปกรณ์วาดภาพที่จัดแสดงอยู่ข้างใน แล้วในตอนนั้นเองเสียงที่ดังมาจากด้านหลังก็ทำให้เขาหันไปมอง ประตูตรงเคาน์เตอร์ต้อนรับถูกเปิดออกแล้วผู้หญิงคนหนึ่งซึ่งดูเหมือนจะเป็นเจ้าหน้าที่ก็เดินออกมา

"คุณยุโนโฮซูกิใช่ไหมคะ"

ผู้หญิงที่ดูเหมือนเป็นเจ้าหน้าที่มองโฮซูกิพร้อมเดินเข้ามาถาม

"ใช่ครับ" โฮซูกิก้มศีรษะลงเล็กน้อยด้วยความประหม่า

"วันนี้เป็นวันแรกของการทำงาน ยินดีที่ได้รู้จักนะคะ ฉันชื่อชนดามี เป็นนักวิจัยศิลปะค่ะ"

หญิงสาวแนะนำตัวพร้อมยื่นนามบัตรในมือมาให้ เธอเป็นผู้หญิงที่มีใบหน้าเรียวยาว ตาโต ปากสวยได้รูป ผอมยาวรวบไว้ด้านหลังมองผ่านๆ ดูเป็นผู้หญิงที่มีความมุ่งมั่นตั้งใจ การแนะนำตัวของเธอทำให้พลังในตัวของโฮซูกิลดลง เขาเอาแต่วิ่งไล่ตามเส้นทางหนึ่งเดียวที่เรียกว่าผู้ประกาศจะต้องมาทำงานที่ตัวเองไม่ต้องการ จึงรู้สึกสิ้นหวังเหมือนก้าวขึ้นเรือที่กำลังหลงทางแล่นไปอย่างไร้จุดหมาย

"อ้อๆ คนนี้เอง"

ชายวัยกลางคนปรากฏตัวในพื้นที่สำนักงานหลังดามีเปิดประตูออกมา เขาโบกมือให้โฮซู

"นี่คือหัวหน้าฝ่ายศิลป์ของพิพิธภัณฑ์ศิลปะแห่งนี้ค่ะ คุณโอยองกยุน"

โฮซูรีบโค้งตัวลงเมื่อได้ยินเสียงกระซิบของดามี "สวัสดีครับ!"

"ยินดีที่ได้รู้จักครับ ยินดีมากๆ"

หัวหน้าโอพุดพลาจจับมือกับโฮซู มือของชายตรงหน้าช่างหนาและหยาบกร้าน เขาสวมแว่นกรอบทอง ผสมสีเทา ใบหน้ากลมที่ดูไร้อารมณ์ให้ความรู้สึกเหมือนเป็นคนจู้จุกจิกเล็กน้อย

"ก่อนจะเริ่มทำงานก็ต้องเดินดูรอบๆ ว่าที่นี่เป็นสถานที่แบบไหน นักวิจัยชนเป็นคนพาคุณโฮซูเดินชมนะ ถ้าเป็นไปได้ก็ช่วยอธิบายคร่าวๆ เกี่ยวกับงานที่คุณโฮซูจะต้องรับผิดชอบด้วย"

"รับทราบค่ะหัวหน้า"

ขณะที่ดามีตอบรับ โฮซูก็มองสำรวจพื้นที่สำนักงานซึ่งตั้งอยู่ด้านในหลังเคาน์เตอร์ต้อนรับ นอกจากโต๊ะประมาณสิบกว่าตัวแล้วก็ไม่มีเจ้าหน้าที่คนอื่นอยู่เลย

"คนทำงานที่นี่มีแค่พวกเราเธอครับ"

มันเป็นคำถามที่เขาถามเพราะอยากรู้ แต่ใบหน้าของหัวหน้าโอพุดบึ้งตึงทันที

"นี่ก็มีมากเกินไปแล้วสำหรับสถานการณ์ปัจจุบัน"

หัวหน้าโอพุดเสียงเบาราวกับบ่นพึมพำ พอได้ยินดังนั้นโฮซูก็เบือนหน้าไปอีกทาง เพราะนึกว่าตัวเองถามอะไรที่น่าขายหน้าออกไป

"ว่าแต่คุณสมัครมาในตำแหน่งผู้ประกาศใช่ไหม"

โฮซูตกตะลึงกับคำถามที่มาพร้อมการมองด้วยสายตาคล้ายไม่พอใจผ่านแว่นตากรอบทอง ไม่ว่าจะไปที่ไหนเขาก็ไม่อาจหลุดพ้นจาก

การถูกมองว่าเป็นส่วนเกินได้เลยจึงนึกหัวเราะเยาะตัวเองอยู่ในใจ

"เอาเป็นว่าเดินดูแล้วก็สังเกตรอบๆ ให้ดีๆ เพราะสายตาต้องคุ้นชินว่าที่นี่เป็นสถานที่แบบไหน งานที่นี่แตกต่างจากสาขาที่คุณสมัครเข้ามามาก คุณรู้ข้อมูลเชิงลึกเกี่ยวกับศิลปะบ้างไหม"

หัวหน้าโอมองด้วยแวตาคาดหวัง ทว่าโฮซูกกลับตอบว่า "ไม่รู้ครับ"

"งั้นก็ไปเดินดูก่อนนะ ดูรอบๆ"

หัวหน้าโอบกมมือพร้อมเผยสีหน้าผิดหวัง จากนั้นก็หันหลังให้แล้วพิมพ์ว่า "ไม่ๆ ส่งคนสอบตกการคัดเลือกมาทำอะไรที่พิพริภังค์ศิลปะเนี่ย ไม่เข้าใจจริงๆ เห็นว่าเป็นที่ที่ทำงานง่ายหรือไงกันนะ"

โฮซูกซึ่งใจผ่อเป็นทุนเดิมอยู่แล้ว พอได้ยินหัวหน้าโอบกพิมพ์เหมือนผีโอดครวญเช่นนั้นก็อดรู้สึกขมขื่นไม่ได้ เขาท้อแท้และหมดกำลังใจตั้งแต่วันแรกของการเริ่มงาน จนถึงจุดที่คิดว่าพรงนี้ไม่ควรกลับมาทำงานที่นี่อีก

"งั้นเราไปเดินดูกันไหมคะ"

เสียงดามที่ดังอยู่ข้างๆ ทำให้โฮซูกเงยหน้าขึ้นพร้อมความคิดที่ว่า ถึงอย่างไรวันนี้ก็ต้องอดทนเอาไว้ ทนได้นั้นเขาก็ได้ยินเสียงหัวหน้าโอดังมาจากด้านหลังอีกครั้ง

"ไม่ๆ วางกระเป๋ไว้ที่นี่สิ จะเอาไปด้วยทำไม"

หัวหน้าโอดินเข้ามาใกล้ตั้งแต่ตอนไหนไม่รู้ คว้ากระเป๋าของโฮซูกไว้แล้วหันกลับไปอีกครั้ง

"หัวหน้านิสัยใจร้อนนะคะ" ดามีมองหัวหน้าโอดีกกลับเข้าไปในพื้นที่ส่วนสำนักงานอย่างรวดเร็วแล้วพูดเบาๆ "อย่าใส่ใจคำพูดของหัวหน้าเลยนะคะ ท่านไม่ได้คิดอะไรหรอกคะ"

หลังจากสุดหายใจเข้าลึกๆ โฮซูกก็เอ่ยถามดามีว่า "ไม่ทราบหัวหน้าเป็นคนแบบไหนหรือครับ"

"อืม...จะเรียกว่าค่อนข้างหัวเก่าได้ไหมนะ"

"ค่อนข้างหัวเก่าเหรอครับ"

"ท่านย่ำว่าตัวเองไม่ใช่คนหัวเก่า แต่ดูจากการกระทำแล้วยังไง ก็ค่อนข้างหัวเก่าเลยละค่ะ"

เมื่อริมฝีปากของดามีคลี่ยิ้มบางๆ โสฐก็เผลอหัวเราะเบาๆ ออกมาก่อนจะรีบยกมือขึ้นปิดปาก แม้จะเป็นการหัวเราะโดยไม่ทันรู้ตัว แต่พอคิดๆ ดูแล้วเขาก็นึกไม่ออกเลยว่านานแค่ไหนแล้วที่ตัวเองไม่ได้หัวเราะออกมาแบบนี้ ทั้งตัวเองที่อยู่ตรงนี้ ทั้งเสียงหัวเราะที่ดังออกมาโดยไม่รู้ตัว ทั้งผู้คน ทั้งพิพิธภัณฑสถานศิลปะ โสฐรู้สึกแปลกใหม่กับทุกสิ่ง

*

"นี่คือโซนจัดแสดงค่ะ"

ดามีที่เดินนำอยู่ข้างหน้าหยุดพูดตรงด้านหน้าอาคาร

"ที่นี่นะเหรอครับ" โสฐถามพร้อมมองไปที่ตัวอาคาร

"เดิมทีโซนจัดแสดงจะประกอบไปด้วยห้องจัดแสดงหลายห้อง แต่ปัจจุบันใช้งานอยู่เพียงบางส่วนเท่านั้นค่ะ"

"แค่บางส่วนเหรอครับ"

"ใช่ค่ะ เพราะตอนนี้มีการจัดแสดงผลงานเพียงชิ้นเดียวเท่านั้น"

"ผลงานชิ้นเดียว..."

โสฐพึมพำด้วยน้ำเสียงที่ไม่อาจซ่อนความผิดหวังเล็กน้อยเอาไว้ได้ เนื่องจากที่นี่เป็นพิพิธภัณฑสถานศิลปะซึ่งบริหารจัดการโดยมูลนิธิที่ค่อนข้างมีชื่อเสียง ขนาดของการจัดแสดงจึงน่าจะมีขนาดใหญ่พอสมควร

"ถ้าอย่างนั้นจัดแสดงภาพแบบไหนเหรอครับ"

โสฐถามดามีพร้อมตั้งใจฉีกยิ้มออกไปอย่างเต็มที่ทั้งที่หัวใจกำลังร้อนรุ่ม

"หลังจากได้รับเรื่องราวจากผู้เข้ามาแล้ว ศิลปินในสังกัด พิพิธภัณฑ์ศิลปะของเราจะเลือกมาหนึ่งเรื่องราวแล้วสร้างสรรค์ผลงานขึ้นมาโดยมีเรื่องราวดังกล่าวเป็นพื้นฐาน และเมื่อผลงานเสร็จสมบูรณ์ก็จะนำมาจัดแสดงที่นี่ค่ะ พูดได้ว่าเป็นสถานที่ที่จัดแสดงผลงานศิลปะเพียงชิ้นเดียวที่เต็มไปด้วยเรื่องราวของบุคคลเพียงคนเดียวเท่านั้นค่ะ"

ปกติโฮซูกิไม่คุ้นเคยกับสถานที่ที่เรียกว่าพิพิธภัณฑ์ศิลปะอยู่แล้ว และแม้แต่รูปแบบการจัดแสดงก็ดูซับซ้อน เขาเลยได้แต่งงานไปอย่างช่วยไม่ได้

"จะเข้าไปดูหน่อยไหมคะ"

พอดามีผายมือ โฮซูกิก็ก้าวเท้าไปทางโซนจัดแสดง แต่หญิงสาวกลับยืนนิ่งอยู่ที่เดิม

"ให้ผมเข้าไปคนเดียวหรือครับ" โฮซูกิถามพร้อมชี้นิ้วไปทางโซนจัดแสดง ดามีพยักหน้า "แบบนี้มันจะสะดวกกว่าค่ะ พอเข้าไปในโซนจัดแสดงแล้วตีמדกับผลงานศิลปะด้วยตัวเอง คุณก็จะทราบว่าที่นี่คือสถานที่แบบไหนค่ะ"

"อ้อ...ครับ ฉันผมจะเข้าไปแล้วนะคะ"

ไม่มีมุมไหนเลยที่ถูกต้อง และเขาเองก็ไม่ได้อยากดูผลงานศิลปะอะไรในโซนจัดแสดงเป็นพิเศษด้วย แต่ตอนนี้เขาทำอะไรไม่ได้

หลังจากก้มศีรษะไปทางดามีแล้วเอ่ยว่า "เข้าไปก่อนนะคะ" โฮซูกิก็เปิดประตูก้าวเข้าไปในโซนจัดแสดง เขาตั้งใจอย่างแน่วแน่ว่าจะอดทนแค่วันนี้เท่านั้น แล้วพรุ่งนี้จะไม่มาทำงานที่นี่อีก

บทที่ 2

สิ่งที่ติดอยู่ตรงปลายเท้า

หลังจากโฮซูเปิดประตูเข้าไปในโซนจัดแสดงแล้ว เขาก็อ่านคำแนะนำที่พิมพ์ด้วยตัวอักษรแบบโกธิคสีดำบนผนังสีขาวขำๆ ทางเข้าทรงโค้งของห้องจัดแสดงอย่างระมัดระวัง

พิพิธภัณฑ์ศิลปะสองแถวเป็นพื้นที่ศิลปะส่วนตัวสำหรับคุณโดยเฉพาะ ต่อไปนี้คือรายละเอียดเล็กๆ น้อยๆ ที่จัดทำขึ้นเพื่อการพบกันโดยบังเอิญของเราที่เป็นดังโชคชะตา

1. ยินดีต้อนรับสู่พิพิธภัณฑ์ศิลปะสองแถว
ซึ่งจัดแสดงผลงานศิลปะเพียงชั้นเดียว
2. หลังจากดื่มด่ำกับผลงานเรียบร้อยแล้ว
คุณสามารถเขียนความรู้สึกลงในสมุดเยี่ยมชม
ได้อย่างอิสระตามต้องการ
3. หากคุณอยากมีผลงานศิลปะของตัวเอง
หลังจากรับชมแล้วโปรดไปที่ 'ห้องเรื่องราว'

4. กรุณานั่งตรงโต๊ะที่จัดเตรียมไว้ใน 'ห้องเรื่องราว'
แล้วเขียนเรื่องราวของคุณอย่างผ่อนคลาย
จากนั้นจึงหย่อนมันลงในกล่อง
5. หากเรื่องราวของคุณถูกเลือก พิพิธภัณฑ์จะติดต่อคุณ
เพื่อขอข้อมูลหรือคำอธิบายเพิ่มเติมที่จำเป็น
สำหรับการสร้างสรรค์ผลงานดังกล่าว
6. ศิลปินในสังกัดพิพิธภัณฑ์จะสร้างสรรค์
ผลงานศิลปะชิ้นพิเศษ โดยอิงจากเรื่องราวของผู้ร้องขอ
แล้วจัดแสดงผลงานในโซนจัดแสดงเป็นระยะเวลาหนึ่ง

ด้วยความสงสัยว่าผลงานที่ถูกสร้างสรรค์ขึ้นด้วยขั้นตอนเช่นนี้เป็น
ผลงานประเภทไหน โฮซูจึงเดินทางเข้าไปอย่างเชื่องช้า ตรงกลางของ
ห้องจัดแสดงที่มีตึกล้อมโอบอยู่บนโต๊ะ สปอตไลท์จางๆ ส่องลงมา
จากด้านบน และมีจักรยานจอดอยู่ข้างๆ หนึ่งคัน พอเดินวนไปรอบๆ
โฮซูก็พบข้อความที่ถูกเขียนไว้บนผนังด้านหนึ่ง

ฉันยอมเสี่ยงชีวิต แต่กลับล้มเหลว ช่วยบอกได้ไหมว่าความหวังคืออะไร

โฮซูนึกถึงคำอธิบายที่เห็นตรงทางเข้าของโซนจัดแสดง คำอธิบาย
ที่ว่าผลงานชิ้นนี้สร้างขึ้นจากเรื่องราวของคนคนหนึ่งผุดขึ้นมาในหัว เขา
จึงคิดว่าข้อความที่ถูกเขียนไว้ตรงนั้นคือเรื่องราวของผลงานชิ้นนี้ โฮซูค่อยๆ
ไล่สายตาไปตามข้อความที่ปรากฏอยู่ได้นั้น

ฉันนำเงินที่เก็บสะสมไว้ระหว่างทำงานมาสร้างร้านกาแฟซึ่งร้านก็ค่อนข้างได้รับความนิยมจากคนแถวนั้น หลายคนแปลกใจที่มีร้านน่ารักๆ แบบนี้มาเปิดในละแวกบ้านของพวกเขา ฉันคิดว่าบางทีอาจจะเป็นเพราะความรักที่ได้รับจากคนที่อยู่ในละแวกนั้น ร้านกาแฟของฉันจึงยืนหยัดอยู่ได้ แม้ในช่วงที่มีโรคระบาดจนต้องกู้เงินก้อนใหญ่มาทำตาม แต่สิ่งต่างๆ ก็เริ่มเปลี่ยนไปเมื่อมีร้านกาแฟแบรนด์ใหญ่และร้านแฟรนไชส์ราคาปานกลาง เริ่มมาเปิดในบริเวณใกล้เคียง

ร้านกาแฟสี่แห่งเปิดอยู่ในย่านเดียวกันและเริ่มแข่งขันกัน ฉันไม่อาจต้านทานการแข่งขันได้จึงลดราคากาแฟลง แต่ก็เปล่าประโยชน์ มีอยู่หลายวันที่ยอดขายต่อวันได้ไม่ถึงหนึ่งแสนวอน ในทางกลับกันราคาวัตถุดิบก็เพิ่มสูงขึ้นทุกวัน หลังจากหักต้นทุนคงที่และดอกเบี้ยเงินกู้แล้วก็ไม่มีอะไรเหลือเลย

ภายในร้านกาแฟที่ไร้ผู้คนค่อยๆ เงียบเหงาและมีดมลงซึ่งต่างจากทิวทัศน์ที่มีชีวิตชีวาภายนอกโดยสิ้นเชิง สุดท้ายฉันก็ทนไม่ไหวอีกต่อไป จึงตัดสินใจปิดกิจการ สิ่งที่คุณเหลืออยู่มีเพียงโน้ตบุ๊กเครื่องเดียวเท่านั้น แต่กระทั่งโน้ตบุ๊กเครื่องนี้ก็เริ่มมีปัญหาจนต้องเลิกใช้งานไปในที่สุด พอไม่มีโน้ตบุ๊กที่บันทึกสิ่งต่างๆ ในช่วงเวลาที่ผ่านมามาเอาไว้ ฉันก็รู้สึกเหมือนตัวเองสูญเสียเวลาช่วงนั้นไปจริงๆ ราวกับว่าชีวิตถูกบิดไปพร้อมกับเมล็ดกาแฟ การลิ้มรสชาติในทุกวันนี้เป็นเรื่องราวแสนสาหัส สถานการณ์ที่มีแต่หนี้สินข้างน่าสั่นไหวเหลือเกิน ตอนนี้นั้นฉันไม่รู้แล้วว่าต้องเริ่มต้นทำอะไรและทำอย่างไร

ฉันมีสิทธิ์ที่จะมีชีวิตอยู่ด้วยความหวังหรือเปล่า สิ่งที่เราเรียกว่าความหวัง มีอยู่จริงไหม

ผู้เรียบเรียง นักเขียน

หลังจากอ่านเรื่องราวทั้งหมดแล้วโฮซูกิหันไปดูชื่อผลงานที่ติดอยู่ข้างๆ

Title : ได้โปรดฟังเสียงของฉัน

ภายใต้ชื่อผลงานที่ไม่สามารถเข้าใจได้นั้นมีคำอธิบายดังนี้

เมื่อขึ้นนั่งบนจักรยานแล้วถีบบันไดจักรยานก็จะได้ยินเสียงของตัวเอง

โฮซูกิยื่นมองชื่อผลงานและพื้นที่จัดแสดงผลงานสลับกันไปมา ไม่ช้าก็ขึ้นไปนั่งบนจักรยานแล้วถีบบันไดจักรยานซ้ำๆ แต่ไม่มีอะไรเกิดขึ้น มีเพียงเสียงหมุนของบันไดจักรยานดังเบาๆ โฮซูกิจึงเพิ่มความเร็วขึ้นเล็กน้อย ทันใดนั้นเองไฟประดับเล็กๆ ที่พื้นอยู่รอบๆ ทั้งสี่ด้านของโน้ตบุ๊กก็เริ่มสว่างขึ้นพร้อมกัน

"ได้ยินเสียงผมไหม"

จากนั้นก็มียะโรบางอย่างปรากฏบนหน้าจอโน้ตบุ๊กพร้อมกับเสียงของใครบางคน มันเป็นภาพวาดชายคนหนึ่ง และสิ่งแรกที่ดึงดูดสายตา ก็คือทรงผมไอวี่ลีกัด* ชายหนุ่มที่ดูน่าจะอายุรุ่นราวคราวเดียวกับโฮซูกิ มีใบหน้าเรียวยาวและรอยยิ้มสดใส พอโฮซูกิผ่อนแรงถีบบันไดจักรยานให้ช้าลงและเพ่งความสนใจไปที่ภาพวาดนั้น แสงไฟจากหน้าจอโน้ตบุ๊กก็หายวับไปทันที โฮซูกิจึงเพิ่มแรงถีบให้กลับมาเร็วเหมือนเดิม ทันใดนั้นแสงไฟของหน้าจอโน้ตบุ๊กก็ติดขึ้นอีกครั้งพร้อมใบหน้าของชายหนุ่ม

"ผมคือตัวคุณ ผมจะเปล่งเสียงได้ตลอดระยะเวลาที่คุณออกแรง

* ไอวี่ลีกัด (Ivy League-cut) คือทรงผมที่ด้านข้างและด้านหลังสั้น ส่วนผมด้านบนจะไว้ยาวและบิดไปด้านข้างหรือบิดไปด้านหลัง

เท่านั้น ดังนั้นคุณช่วยออกแรงอีกหน่อยจะได้ไหม เพราะผมมีเรื่องที่ต้องบอกคุณ"

พอมองผ่านๆ โสฐก็คิดว่าหน้าตาของชายหนุ่มในจอมีบางมุมที่คล้ายตนอยู่บ้าง เขาออกแรงปั่นแรงขึ้นอีกหน่อยตามที่ชายหนุ่มบอก ภาพของชายหนุ่มหายไปจากหน้าจอถูกแทนที่ด้วยคลิปทุ่งกว้างใหญ่ ดูเหมือนจะเป็นคลิปที่ถูกถ่ายเอาไว้ขณะกำลังเดินไปข้างหน้า ทิวทัศน์โดยรอบผ่านไปและเปลี่ยนแปลงไปตามช่วงเวลา ทันใดนั้นเองก็เหมือนกับว่ามีสายลมพัดออกมาจากในคลิปลดลงมาผ่านใบหน้าของโสฐไปจนผมปลิวไสว

"คุณเองคงเคยมีช่วงเวลาที่ออกวิ่งโดยไม่ลังเล แล้วคุณยังจำช่วงเวลาที่ปล่อยใจเพลิดเพลินไปกับสายลมและวิ่งอย่างโล่งอกโล่งใจได้อยู่ไหม"

ขณะฟังเสียงของชายหนุ่มอยู่นั้น โสฐก็รู้สึกราวกับตัวเองกำลังวิ่งอยู่ในทุ่งกว้างที่ใสซึ้งแห่งจริงๆ ตอนนี้เขาไม่ขัดใจต่อภาพตัวเองปั่นจักรยานอีกต่อไปแล้ว แต่กลับกลายเป็นว่ารู้สึกผ่อนคลายและสดชื่นมากขึ้น ขณะกำลังวิ่งอยู่ท่ามกลางสายลม จู่ๆ หน้าจอก็ดับลง โสฐได้ยินเสียงฟ้าร้อง สายลมที่ปะทะแก้มก็หายไป จากนั้นความเปียกชื้นที่เหมือนน้ำฝนก็กระจายไปทั่วทุกทิศทาง เขาจึงใช้หลังมือเช็ดน้ำที่กระเซ็นเข้าใบหน้า

"คุณโอเคไหม ฝนตกหนักมากเลย แต่คุณคงไม่หยุดแค่เพียงเพราะเสื้อผ้าเปียกและมองไม่เห็นทางข้างหน้าใช่ไหม ผมหวังว่าคุณจะออกแรงมากขึ้นอีกนิด เพราะสิ่งที่ผมต้องบอกคุณมันยังไม่จบ ถ้าไม่ทุ่มเทแรงกายแรงใจเพื่อก้าวออกไป สุดท้ายคุณก็จะติดอยู่ที่นี้และเสียงของผมก็จะหายไปอย่างอ่อนแรง ดังนั้นแค่เพิ่มแรงอีกนิด เพิ่มอีกนิดเดียวเท่านั้น คุณก็จะข้ามเนินนั้นไปได้"

ภาพถนนเป็นเนินชันในคลิปเคลื่อนไปข้างหน้าทีละนิด แล้วจู่ๆ ก็มีสายฝนเทกระหน่ำลงบนถนนที่ค่อยๆ มีดมิด การออกแรงปั่นจักรยานไม่ราบรื่นเท่าเดิม เขารู้สึกเหนื่อยเหมือนกำลังขึ้นเนินอยู่จริงๆ ไส้ซูลูกออกแรงปั่นโดยยกกันขึ้นจากอานจักรยานจนเกือบจะยืน แต่แสงไฟของไฟตัดน้ำค้างยังกะพริบราวกับกำลังจะดับลงเพราะแบตเตอรี่หมด ไส้ซูลูกเหนื่อยมากจึงคิดว่าถึงเวลาต้องลงจากจักรยานแล้ว

"อีกนิดเดียว อดทนออกแรงอีกหน่อย ผมยังมีเรื่องจะบอกคุณ"

เสียงคร่ำครวญของชายหนุ่มดังขึ้น ไส้ซูลูกส่งแรงลงไปยังสองเท้าอีกครั้ง พอเขาหลับตาแน่น ความทรงจำตลอดหกปีที่ทำลายตัวเองไปกับการสมัครเป็นผู้ประกาศกวีบนเวียโนอยู่ในหัว ความทรงจำตอนรู้สึกดีใจเมื่อสอบผ่านรอบตรวจเอกสารเป็นครั้งแรก ความทรงจำขณะที่ย่านข้อความด้วยเสียงสั้นเครือเพราะกังวลขณะยืนอยู่หน้าคณะกรรมการ

ความรู้สึกรากับว่าร่างกายจะแหลกสลายหลังได้ยินคำว่าสอบไม่ผ่าน ซึ่งทิ่มแทงใจเขาเหมือนตะปู ช่วงเวลาที่รู้สึกเหมือนตัวเองไม่มีที่ยืน ขณะมองแสงไฟในเมืองจากหมู่บ้านที่มีมิติ

เมื่อรู้สึกถึงพลังงานบางอย่างอย่างชัดเจนแวบผ่านดวงตาที่กำลังหลับแน่น โสฐก็ค่อยๆ ลืมตาขึ้น หน้าจอและแสงไฟประดับที่พันอยู่รอบๆ โน้ตบุ๊กดับลงไปแล้ว พื้นที่กว้างใหญ่กำลังแผ่ขยายอย่างน่าทึ่งอยู่บนจอเบื้องหน้า มันเป็นภาพดอกไม้มากมายพลั่วไหวไปตามสายลม ต้นไม้มากมายโอบเอนไปทุกหนทุกแห่ง สายลมและสายฝนที่พัดโหมกระหน่ำ ก่อนหน้านั้นหายไปแล้ว กลับกลายเป็นสายลมเย็นสบายพัดมา และในที่สุดเขาก็ได้ยินเสียงที่หายไปอีกครั้ง

"ตอนนี้ทุกอย่างคงจะผ่านพ้นไปแล้ว ผมบอกแล้วใช่ไหมว่าผมคือตัวคุณ ผมรู้ว่าคุณต้องมีคืนวันแบบนั้นอยู่ในความทรงจำแน่นอน เพราะผมรู้ว่าความทรงจำนั้นยังคงชัดเจน ความทรงจำที่ช่วงเวลาดีๆ ผ่านพ้นไปแล้วต้องผาสุกโง่งมที่มีมิติและเส้นทางชันอย่างยากลำบาก นี่ไม่ใช่ครั้งแรกที่คุณต้องเผชิญกับช่วงเวลาทุกข์นั้น ผมอยากบอกให้คุณออกแรงบันดาลใจอย่างหนักให้เหมือนกับกำลังดันตัวลุกขึ้นยืนจากพื้น แล้วมุ่งไปข้างหน้าด้วยพลังทั้งหมดที่มี เพราะตราบดีที่คุณยังมีเรี่ยวแรง ผมก็จะใช้ชีวิตอย่างไม่ย่อท้อ"

สิ้นเสียงนั้นหน้าจอก็ดับลง สายลมหายไปแล้วและไม่ได้ยินเสียงใดๆ อีก พอโสตจากจออันจางหาย เสียงเดียวที่เขาได้ยินท่ามกลางความเงียบก็คือเสียงหมุนของบันไดจักรยาน ตอนนั้นเองเขาก็สังเกตเห็นบางอย่างเขียนไว้บนหน้าจอโน้ตบุ๊กที่แสงไฟดับลงไปแล้วจึงอ่านมันด้วยความสนใจ

ผมพบความหวังติดอยู่ที่ปลายเท้าของคุณ

หลังไฮซูอ่านประโยคนี้จบความรู้สึกเปลี่ยนร่างบางอย่างก็ผุดขึ้นมาตลอดระยะเวลาหกปีที่ผ่านมาเขาไม่เคยคิดเรื่องอื่นนอกจากการเป็นผู้ประกาศ สิ่งที่คนอื่นพูดกับเขาบ่อยที่สุดจนถึงตอนนี้ก็คือคำปลอบโยนอย่างไม่ใส่ใจ เช่น สักวันทุกอย่างจะดีขึ้น หรือไม่ก็แสดงความเป็นห่วงเป็นใยว่าทำไมไม่ลองอย่างอื่นดูละ แต่มีน้อยคนนักที่จะพูดว่าเขากำลังเดินไปอย่างดีบนเส้นทางของตัวเอง

ไฮซูมักผงะเมื่อเห็นสายตาหดหู่ของผู้คนที่มองมา เมื่อเป็นเช่นนั้นบ่อยเข้าเขาก็กลายเป็นคนลังเลเวลาต้องพูดสิ่งที่ตัวเองต้องการออกไปอย่างตรงไปตรงมา อย่างว่าแต่จะมีความหวังเลย เขาดำเนินชีวิตประจำวันด้วยความรู้สึกเหมือนกำลังดำผุดดำว่ายอย่างอ่อนล้าเสียด้วยซ้ำ แต่สถานที่ที่เขาได้มาเยือนอย่างไม่ได้ตั้งใจกลับเป็นพิพิธภัณฑ์ศิลปะร่องเดอแห่งนี้ทำให้เขาได้พบกับคำสองพยางค์ที่เรียกว่าความหวัง

ไฮซูละสายตาจากหน้าจอโน้ตบุ๊กหันไปมองโตะที่ตั้งอยู่อีกด้านหนึ่งของพื้นที่จัดแสดง บนโตะมีสมุดเย็บมชมพูวางอยู่ เขาพลิกหน้าแรกของสมุดอย่างระมัดระวัง

ฉันไม่รู้ว่าคุณก็มองไม่เห็นด้วยตาตัวเองคือความหวังหรือไม่ เพราะความสิ้นหวังได้บดบังทุกอย่างไป แต่ฉันก็จะลุกขึ้นยืนแล้ววางเท้าบนบันไดจักรยาน พอมาคิดๆ คุณนั้นก็เคยมีความหวังบ้าง แม้กระทั่งในอดีตที่เคยล้มลงแล้วลุกขึ้นจนสามารถขยับตัวได้อีกครั้ง ต้องปิดฝุ่นที่ทับถมกันจนหนาทั้งเปลี่ยนเสื้อผ้าแล้วออกไปข้างนอกนะ พัดแฮยอน

ข้อความแรกสุดที่เขาอ่านคือข้อความของผู้ร้องขอ ต่อจากนั้นก็ข้อความของผู้เข้าชมคนอื่นๆ

หากความรักคือสิ่งที่กำหนดให้เป็นผู้เชื่อมโยงให้ ความหวังก็เหมือน
เป็นของขวัญที่ตัวเองเท่านั้นที่จะมอบให้กับตัวเองได้ซึ่งมันยากมากเลย ใจดี
กับตัวเองบ้างนะ อย่าเกลียดตัวเองมากนักเลย

เหนื่อยใช่ไหม มันเข้าใจความรู้สึกนั้นดี ผิดพลาดครั้งหนึ่งไม่ได้
หมายความว่าผิดพลาดตลอดไป มันเคยผิดพลาดมาแล้วถึงหกครั้ง...
แต่หลังจากเผชิญอุปสรรคมากมายมานับไม่ถ้วน มันก็ลุกขึ้นมาได้อีกครั้ง
หวังให้ฉันเดินหน้าต่อไปอย่างไม่ลังเล

อย่าผิดหวังนะ

เป็นนิทรรศการที่จริงจังๆ หัวใจของฉันเคยเป็นเหมือนสนามรบ
แต่ตอนนี้ฉันรู้สึกสงบขึ้นบ้างเล็กน้อยแล้ว

ฉันคิดว่า AI นั้นจะจดจำใบหน้าได้ก็เลยตกใจมากตอนเห็นคนที่เหมือน
ตัวฉันเองอยู่บนหน้าจอ

นี่เป็นครั้งแรกของฉันที่ให้ออกในพิพิธภัณฑ์ศิลปะ โอ้ ร้องจิ้ง
555

พอก้มลงอ่านข้อความในสมุดเยี่ยมชมเสร็จ โธษาก็เงยหน้าขึ้น
ข้างๆ กันมีพื้นที่เชื่อมไปสู่ 'ห้องเรื่องราว' ซึ่งกันไว้ด้วยม่านสีแดงเข้ม โธษ
ค่อยๆ ดึงม่านออกแล้วเดินเข้าไป

บรรยากาศภายในห้องที่จัดไว้อย่างเรียบง่ายช่างดูแปลกตา
เหลือเกิน มีเพียงโต๊ะตัวเล็กกับเก้าอี้ที่นั่งพื้นวางอยู่บนตั่งไม้ ดูเหมือนว่า

เขาจะต้องนั่งลงตรงนั้น เขียนเรื่องราวของตัวเองแล้วหย่อนมันใส่กล่องติดผนังที่อยู่ข้างๆ โสฐถอดรองเท้าออกแล้วเตรียมจะก้าวขึ้นไปเพื่อเขียนเรื่องราวของตัวเอง แต่พลันนี้ก็ขึ้นได้ว่าตนเพิ่งตัดสินใจว่าตั้งแต่พรุ่งนี้เป็นต้นไปจะไม่มาที่นี่อีก ดังนั้นเขาจึงปิดม่านแล้วหันกลับมา

พอเดินออกมาจากโซนจัดแสดงด้วยสีหน้าอึดอัดแล้วมองไปรอบๆ เขาก็ไม่เห็นดามิแล้ว โสฐเห็นแค่พนักงานทำความสะอาดสูงอายุคนหนึ่งที่มีผมหงอกและหลังค่อมเล็กน้อยกำลังเช็ดกระจกในโซนจัดแสดงอยู่

"เจ้าหน้าที่คนใหม่ใช่ไหมคะ" คุณยายแม่บ้านถามโสฐโดยในมือถือกระบอกรีดน้ำและผ้าเช็ดมือเอาไว้

"เอ่อ ใช่ครับ..."

โสฐตอบอย่างกระอักกระอ่วนพร้อมมองไปรอบๆ พยายามคิดว่าตนควรจะเดินไปที่อาคารย่อยคนเดียวโดยไม่มีดามิหรือไม่ว่า

"สีหน้าคุณผ่อนคลายมากเลยนะคะ"

"ครับ?"

"ทุกวันนี้คุณหนุ่มสาวชอบมีสีหน้าเคร่งเครียด แต่คุณที่มาใหม่ดูผ่อนคลายมากเลยคะ"

"จ้ะหรือครับ"

โสฐย้อนถามพร้อมยกมือลูบใบหน้าของตัวเองไม่เคยได้ยินใครพูดแบบนี้กับเขามาก่อน

"คนสมัยนี้ถ้าคิดว่าไม่ใช่ก็มักจะหันหลังกลับไปง่ายๆ ไม่ใช่ว่าฉันไม่เข้าใจนะ ว่าที่ใจร้อนวู่วามทำแบบนั้นเป็นเพราะไม่อยากเห็นความผิดพลาด..." คุณยายแม่บ้านชี้หน้าใส่กระจกหนึ่งครั้ง ก่อนจะหันไปยิ้มแล้วพูดกับโสฐต่อ "แต่ฉันไม่คิดว่าคุณเจ้าหน้าที่คนใหม่จะเป็นแบบนั้นคะ"

โสฐรู้สึกรากับว่าคำพูดของคุณยายแม่บ้านเป็นเหมือนผีเสื้อที่บิน

อย่างเชื่องช้ามาเกาะบนไหล่ตน

"ว่าแต่คุณเจ้าหน้าที่คนใหม่ชื่ออะไรหรอคะ"

"เอ่อ ชื่อผมหรอครับ โสฐครับ ยุนโสฐ"

"ชื่อเพราะจัง"

คราวนี้โสฐเพิ่งจะรู้ว่าตัวเองกำลังแอบยิ้มตามคุณยายแม่บ้านที่คลี่ยิ้มออกมาเหมือนเด็กสาว โสฐรู้สึกว่าจะไบบางอย่างที่คุณยายแม่บ้านถ่ายทอดออกมาได้ปลุกหัวใจอันอ่อนล้าไม่ต่างจากรวงข้าวจมน้ำของเขา พอดิคิดดูแล้วโสฐก็พบว่าสิ่งต่างๆ มากมายในสถานที่แห่งนี้ซึ่งเคยคิดว่าไม่มีอะไรให้คาดหวังกลับกำลังบอกอะไรบางอย่างแก่เขา แล้วในตอนนั้นเองก็มีความคิดที่ว่ามาทำงานที่นี่อีกสักวันหรือสองวันก็ไม่เลวเหมือนกันผุดขึ้นมา แสงสีขาวที่สาดส่องผ่านไปไม้พลั่วไหวทำให้โสฐสับสน แต่ไม่รู้ว่าทำไมกลับนึกชอบที่แสงนั้นโอบอุ้มเขาเอาไว้

glow

นัดพบ 'ความหวัง' ที่พิพิธภัณฑ์รองเลดู

ผู้เขียน

แซกกีซอง

ผู้แปล

พัชรรางสุ

ออกแบบปก

Jung Na Hye, <Time of Recovery>, 2022,

watercolor on paper, 28x35.6cm

ออกแบบฟอนต์

Supawan C

จำนวน 240 หน้า

ราคา 295 บาท

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-8329-80-1

부암동 랑데부 미술관 by 채기성

BUAM-DONG RENDEZ-VOUS ART GALLERY

Copyright © 2024 Chae Ki Sung

Thai Translation Copyright © 2025 Mind & Thought Co., Ltd.

ALL RIGHTS RESERVED

This translated edition was published by arrangement with Namu Bench through Shinwon Agency Co., Ltd.

จัดพิมพ์โดย สำนักพิมพ์ glow

(ในเครือบริษัท Mind & Thought จำกัด)

285/33 ถนนเจริญสุขุมวิท

แขวงบางขุนศรี เขตบางกอกน้อย

กรุงเทพฯ 10700

Tel. 02 840 4899

glow@dotbooks.co

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จตุรนต์

ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย

จังหวัดนนทบุรี 11130

Tel. 02 423 9999 Fax 02 449 9561-3

www.naiin.com

‘ยุนโฮซู’ ใฝ่ฝันอยากเป็นผู้ประกาศมาตลอด
แต่กลับต้องมารับตำแหน่งเจ้าหน้าที่ในพิพิธภัณฑ์ศิลปะของมูลนิธิแห่งหนึ่ง
โดยไม่มีความรู้ด้านศิลปะเลยสักนิด เพียงแค่วันแรกของการทำงาน
เขาก็รับรู้ได้แล้วว่า ‘พิพิธภัณฑ์ศิลปะรองเคว’ แห่งนี้เต็มไปด้วยความพิเศษ
และความลับ...

ที่พิพิธภัณฑ์แห่งนี้คุณสามารถส่งเรื่องราวชีวิตตัวเองเข้ามา
หากได้รับการคัดเลือก ศิลปินจะสร้างสรรค์และจัดแสดงผลงานศิลปะ
ซึ่งมีเพียงชิ้นเดียวจากเรื่องราวของคุณ...
ผลงานศิลปะเพียงหนึ่งชิ้นนั้นได้เชื่อมโยงผู้คนมากมายเข้าหากัน
ปลอบโยนจิตใจ และสร้างความหวังให้กับพวกเขา

ทว่าสิ่งที่ยุนโฮซูสงสัยมาตลอดคือใครกัน
ที่เป็นศิลปินผู้อยู่เบื้องหลังผลงานเหล่านั้น
แล้วทำไมเจ้าหน้าที่ที่มีเพียงสองคนในพิพิธภัณฑ์แห่งนี้
ต้องปกปิดไว้เป็นความลับ!

หมวดวรรณกรรม
ISBN 978-616-8329-80-1

9 786168 329801

ราคา 295 บาท